

Dobbelte saavel i Kommune som Amt mod, hvad de vare før, alt efter Forholdene. Nei, der er utvivlsomt der en meget stor Ulempe tilstede, langt større end i Kjøbstæderne, idet saagodtsom al Afgift paa Landet hviler paa fast Eiendom, og man har det særlyt i forskjellige Kommuner, at de ere næsten nøbte til at ligne Amt paa de faste Eiendomme, thi ellers kunne de i Mangel af en mellemkommunal Bestatningslov ikke ramme de store Eiendomsbesiddere; der selv personlig bo udenfor Kommunen. Men idet de saaledes lægge den aldeles overveiede Del af Statterne over paa Hartkornet, kunne de ofte ikke komme til at ramme de Folk, der ikke have faste Eiendomme: Kapitalister, Fabrikanter og deslige Folk, eftersom de, som sagt, ere nøbte til at forhøje Statterne paa de faste Eiendomme for at ramme dem, der bo udenfor Kommunen. Dette er Forholdet med Hensyn til de enkelte Kommuner. Med Hensyn til Amtskommunen er Forholdet næsten endnu værre; thi der benytter man saagodtsom ikke den vedkommende Paragraf i Kommunalloven om at paaligne Noget paa de enkelte Kommuner efter Formue og Leilighed. Den Forklaring, det ærede Medlem har givet, var altsaa ikke nøiatigtig. — Jeg skal ikke nærmere undersøge, hvorvidt den Frihed, Byraadene faae efter Lovforslaget, i Virkeligheden efter de bestaaende Forhold er større end den, Landkommunernes Bestyrelse have efter de hidtil bestaaende Regler. Det, jeg nærmest fremhæver, er dette: Er det efter de historiske udviklede Forhold i Kjøbstæderne rigtigt at gaa netop til de Regler — jeg indrømmer i en vis Henseende bindende Regler —, som Udvalget foreslaar, eller er det ikke et for stort Spring mod, hvad der nu er fastsat ved Lov? Dette Sidste mener jeg. Jeg mener, det er for stort et Spring, og jeg gjentager, hvad jeg har tilladt mig at ytre her, det er et Spring, der kan benyttes af Byraadene til at komme de mindre Husbesiddere i Kjøbstæderne til slem Lyngsel. Der sidde Folk i deres eget Hus, hvis Kæring er gaaet tilbage, og som dog holde ved deres lille Hus, saalænge de kunne faae Jøden. Det har Meget at sige, om saadanne Folk, der saagodtsom ingen Indtægt have eller dog en meget ringe, nu skal kunne paalignes f. Ex. indtil det Dobbelte i Skat af deres lille Eiendom i Forhold til, hvad der efter den nuværende Lovgivning har kunnet paalægges dem. Dermed tror jeg, vi skulle være varsomme. Altsaa, overfor Landkommunerne tror jeg ikke, der er Noget at sige paa dette Punkt, men ligeoverfor Kjøbstæderne frygter jeg, at der her gives dem for megen Raadighed. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa, men kun forbeholde mig efter min Deltagelse i disse Arbejder tidligere at stille Ændringsforslag til 3die Behandling, og jeg vil meget ønske, at de kunne efter Sagens Stilling blive af den Natur, at de kunne finde efter Omstændighederne Understøttelse af det nu-

værende Udvalg, thi ellers er der ikke Saad om Medning for disse Bestræbelser.

Dan: Det forekommer mig, at denne Sags Behandling idag giver et slaaende Bevis for, hvor forskjellige Resultater man kommer til ved en For- tolkning eller Fortsaaelse af en Lov, enten man tager den efter Ordene eller efter Lovens Grundtanke og Mening. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgfreds (Zauber) udtalte, at efter hans Anskuelse vilde man her ved denne Ændring til Loven, som nu foreslaaet, give Kommunalbestyrelsen lovgivende Magt, eller man vil komme til at gaa udenfor Loven. Han udtalte ogsaa i Forbindelse dermed, at det havde hidtil været et fast, ufravigeligt Princip, at man ikke paa nogen Maade maatte forhøje Grundstatterne. Hvad dette Princip angaar, skal jeg kun sige, at selv, om det hidtil har viist sig i Praxis, at man ikke var kommen dertil, er det maaste dog ikke saa fuldstændig givet derfor, at Principet er rigtigt. Med Hensyn til, at man kom til at gaa udenfor Loven eller give Kommunalbestyrelsen lovgivende Magt, vil jeg tillade mig at udtale en temmelig modsat Anskuelse, idet jeg nemlig har det Syn paa Sagen, at, hvis man ikke vedtager denne Lov, som nu foreligger, vil man tvertimod komme bort fra den oprindelige Lov af 11te Februar 1863, saaledes nemlig, at denne Lov ikke vil kunne gennemføres efter sin Mening, sin Grundtanke. Jeg opfatter den nævnte Lov saaledes, at man der er gaaet ud fra den Grundfætning, at de faste Eiendomme i Kjøbstæderne skulle udrede ikke mere end $\frac{1}{4}$ og ikke mindre end $\frac{1}{6}$ af samtlige Kommuneskatter. Det er dette Forhold, som vil blive forrykket, hvis man ikke vedtager det Forslag, som nu foreligger til Behandling, og har Loven været rigtig i sit Princip dengang, er den det ogsaa nu, og saa bør man støtte det foreliggende Forslag, og det saa meget mere, som man her kun foreslaar at give Bemyndigelse indenfor en Grændse af ikke høiere end $\frac{1}{6}$, medens der efter Loven, der nu gjælder, kan varieres mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{6}$. Det vil efter min Anskuelse ogsaa være en ringe Æltro, en ringe Lillid til Kommunerne i Kjøbstæderne og deres Bestyrelse, hvis man ikke kunde tillægge den saamegen kommunal Selvstændighed, at man vil indrømme den Ret til efter Kommunalbestyrelsens Forslag og med Ministeriets Stabsfæstelse at faae en Forandring i deres Vedtægter for den kommunale Bestatning. Jeg skal kun tilføje endnu, at det Forhold, der oprindeligt er blevet opstillet i Loven af 11te Februar 1863, Forholdet mellem, hvad der skal ydes af de faste Eiendomme og af Formue og Leilighed, forekommer mig at være saa moderat med Hensyn til, hvad man paaligner de faste Eiendomme, at der i den Henseende heller ikke kan være grundet Unte at føre mod dette Forhold. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det fore-